

Sv. Makrína

Sestry Baziliánky pokladajú sv. Makrínu, sestru sv. Bazila Veľkého za spoluzakladateľku ženského spoločenstva. Už v roku 354 začali žiť asketickým životom sv. Makrína so svojou matkou Eméliou na druhej strane rieky Iris, so všetkými ich slúžkami. Tak vznikol monastier pre ženy, ktorý sa riadil pravidlami sv. Bazila Veľkého.

Sv. Makrína sa narodila pravdepodobne v r. 327, ako najstaršia z 10 detí v sídle Anézii v Ponte. Makrína bola vyučovaná doma svojou matkou najmä na základe žalmov a knihy Prísloví, týmto spôsobom sa učila čítať a písať. Tiež bola zasvätená do umenia tkania a pradenia, čiže do typických ženských zručností, ktoré aj neskôr boli považované za typicky, sociálne všeobecne akceptované a propagované práce.

V 12 rokoch dosiahla Makrína podľa rímskeho práva vek na vydaj, a preto sa o ňu zaujímal veľa mládencov pre jej krásu a jej vysoké vzdelanie. Otec pre ňu vybral za snúbenca spomedzi nápadníkov, ako bolo vtedy zvykom, jedného rečníka, mladého muža, ktorý bol na začiatku svojej kariéry. Vystupoval ako obhajca tých, čo boli zbavení práv. Ale jej ženích zomrel ešte pred svadbou, a tak sa Makrína zriekla akéhokoľvek iného sobáša. Makrína považovala za svoju povinnosť, aby mu tu na zemi zachovala vernosť – vďaka nádeji na vzkriesenie – tak povediac len odcestoval do inej krajiny. Rodičia akceptovali toto rozhodnutie svojej dcéry. Presvedčenie, s ktorým bolo neoddeliteľne spojené aj Makrínino želanie asketického života.

Neskôr sv. Makrína prehovorila svoju matku, aby sa vzdala svojho obvyklého života, obsluhy podriadenými, aby svoj život začala žiť v pokore a poníženosti so životom panien tým, že zo všetkých svojich poddaných, otrokyní urobí rovnoprávne sestry.

Prvotným cieľom Makríninho kláštora je predovšetkým modlitba preplietaná prácou. Jej spoločenstvo v prípade potreby bolo pripravené na príslušné charitatívne úlohy.

Napr.: V jej životopise sa hovorí o deťoch, pravdepodobne sirotách, ktoré Makrína v dobe hladu „zbierala po uliciach, starala sa o nich, sýtila ich a viedla ich k čistému a neskazenému životu“ (Vita Makrinae 26,32-34). V dobe veľkého hladu – asi v rokoch 368/369 – sa mužský a ženský monastier spoločne starali o obyvateľov z okolia, takže sa samota rovnala množstvu trpiacich ľudí, takmer mestu.

Makrína sa osvedčila vo svojom živote ako silná duchovná učiteľka, ale tiež ako v Kristovom duchu pôsobiaca duchovná matka. Po tomto pohľade na Makrínin život pôsobí jej smrť 19. júla 380 na nás ako zrelý plod, ako vrcholné zhrnutie celého jej života.